

Arrest

nr. 209 591 van 19 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
E. Smitsstraat 28-30
1030 Brussel

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 april 2018 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2018.

Gezien het arrest nr. 207 474 van 1 augustus 2018 waarbij de partijen opgeroepen worden te verschijnen op de terechtzitting van 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. DESIMPELAERE die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet, namelijk de problemen die hij met de taliban en met de overheid zou hebben gekend. Hij voegt daaraan toe dat zijn broer A. twee en een halve maand geleden ontvoerd werd door de taliban omwille van zijn problemen.

Zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 196 227 van 6 december 2017 omdat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en omdat er voor burgers in het grootstedelijk gebied Jalalabad, waartoe ook verzoekers geboortedorp kan worden gerekend, geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een kopie van een aangifte bij het districtshuis, een kopie van de werkvergunning van zijn vaders bedrijf en de omslag waarin deze naar België werden verstuurd.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek tot internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn volgend verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoont in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in het grootstedelijk gebied Jalalabad, en meer in het bijzonder het district Surkhrod, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zo verzoeker betwist dat zijn dorp, zijnde Amarkhel, blijkens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt kan gerekend worden tot het grootstedelijk gebied Jalalabad en bijgevolg eenzelfde typologie van het geweld in ogenschouw kan worden genomen, dient vooreerst verwezen te worden naar hetgeen de Raad dienaangaande in het kader van verzoekers eerste verzoek tot internationale bescherming geoordeeld heeft: "Waar verzoeker ter terechtzitting hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de veiligheidssituatie van de stad Jalalabad transposeert op het district Surkhrod door toepassing te maken van het concept "grootstedelijk gebied Jalalabad", merkt de Raad op dat uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier en bij aanvullende nota wel degelijk genoegzaam kan worden vastgesteld dat bepaalde buitenwijken in Surkhrod wel degelijk tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kunnen worden gerekend, zo ook verzoekers dorp Amarkhel, en er wat betreft de beoordeling van het risico op lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet eenzelfde typologie van het geweld in ogenschouw kan worden genomen (zie 'Kaart: details grootstedelijk gebied Jalalabad, rechtsplegingsdossier, stuk 7 en administratief dossier, map 'Landeninformatie', stuk 2: OCHA, "Nangarhar Province: Behsud District. Reference Map" en stuk 8 'Kaart Amarkhel/Surkhrod')." (RvV 6 december 2017, nr. 196 227).

Loutere kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die aantonen dat voormelde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd

werd geïnterpreteerd. De satellietkaart gevoegd bij het verzoekschrift toont immers hetzelfde aan als de kaart vervat in het administratief dossier.

Daarenboven blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan "Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 20 februari 2018) dat het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod voornamelijk doelgericht van aard is en er daarnaast ook enkele complexe aanslagen plaatsvinden gericht tegen high profile profielen.

De argumentatie in het verzoekschrift en een selectieve verwijzing naar de informatie vervat in het administratief dossier, kan deze appreciatie niet ombuigen. De Raad benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal houdt bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan ook rekening met het risico van onderrapportering en zal dus niet gefixeerd zijn op de pure cijfergegevens doch ook rekening houden met tal van andere factoren waaronder de impact van het geweld op het dagelijks leven in Jalalabad en meer in het bijzonder het district Surkhrod. Het gegeven voorts dat de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Afghanen zelf van mening zijn dat het in voormelde districten opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst.

Het gegeven dat, zoals opgemerkt in het verzoekschrift, een verzoeker in april 2015 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omwille van het veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, zijnde het district Surkhrod, doet geen afbreuk aan de recente landeninformatie die heden voorligt en waaruit blijkt dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde dient gezegd te worden over de bij het verzoekschrift gevoegde - fotokopieën van - twee verblijfstitels van personen afkomstig uit Surkhrod. Bovendien tonen deze enkel aan dat deze personen in kwestie een voorlopige verblijfsvergunning hebben gekregen, niets meer en niets minder.

Verzoekers betoog omtrent het onderzoek naar de redelijkheid van een intern hervestigingsalternatief is niet dienstig daar in casu geen toepassing gemaakt wordt van een intern hervestigingsalternatief.

5. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. In een tussenarrest nr. 207 474 van 1 augustus 2018 wordt het volgende gesteld: "De Raad roept de partijen op voor de zitting van 31 augustus 2018 om 11 uur. De Raad is van oordeel dat, in antwoord op de grieven van de verzoekende partij, door de verwerende partij duidelijkheid dient geschapen te worden over enerzijds het grootstedelijk gebied Jalalabad, en anderzijds de wijze waarop de subsidiaire

bescherming van toepassing is in het district Surkhrod. De Raad vraagt zich ook af welke "bepaalde buitenwijken van Surkhrod" tot het grootstedelijk gebied behoren."

3.2. Op 9 augustus 2018 legt verwerende partij een aanvullende nota neer met een uiteenzetting over het "grootstedelijk gebied Jalalabad" en Surkhrod. Bij de aanvullende nota is tevens een deel van het EASO rapport gevoegd. In de aanvullende nota wordt het volgende toegelicht:

"Wat betreft het concept van het "grootstedelijk gebied Jalalabad" antwoordt verweerder vooreerst dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad de districtsgrenzen overschrijdt en dat er een ruimere stadsregio bestaat die delen van de omliggende districten Behsud en Surkhrod omvat, zoals beschreven in de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 20 februari 2018 (update).

Doch wat betreft de toepassing van de subsidiaire bescherming wordt, gelet op verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 20 februari 2018; en het bij onderhavige aanvullende nota gevoegde EASO COI Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018, alsook de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Verweerder benadrukt dat aan asiëlzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Wat betreft de veiligheidssituatie in het district Surkhrod blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in het district doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten, zoals de Afghan Local Police (ALP) of het Afghaanse leger, gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en de Afghaanse veiligheidsdiensten en aanslagen met IED's. Het meeste geweld kan toegeschreven worden aan de taliban.

Hoewel het geweld in het district Surkhrod voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat er ook burgerslachtoffers zonder specifiek profiel vallen als collatéral damage. De impact van de hierboven beschreven aanvallen en aanslagen is evenwel niet van dien aard dat het inwoners van het district Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. Het district Surkhrod blijft daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tót de conclusie gekomen dat ervoor burgers in het district Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

3.3. Op 22 augustus 2018 legt verzoekende partij een aanvullende nota neer waarin zij te kennen geeft dat het nog steeds onmogelijk blijft om te weten wat precies begrepen wordt onder "het grootstedelijk

gebied Jalalabad" en welke buitenwijken of delen van het district Surkhrod tot dat gebied behoren. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de toekenning van de subsidiaire bescherming aan bepaalde inwoners van Surkhrod op puur willekeurige basis lijkt te gebeuren en geeft hiervan als voorbeeld een toekenning van de subsidiaire bescherming begin 2017 aan een persoon afkomstig uit het dorp Chahr Baqh Safa, gelegen tussen het dorp van verzoekende partij en Jalalabad.

Verzoekende partij hekelt dat verwerende partij het "grootstedelijk gebied Jalalabad" niet duidelijk afbakt en zich in haar aanvullende nota focust op de veiligheidssituatie in het district Surkhrod waarbij geconcludeerd wordt dat er actueel voor burgers van Surkhrod geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, ook niet voor de inwoners van delen van Surkhrod die niet tot het zogenaamde grootstedelijk gebied Jalalabad behoren en die tegenpartij normaalgezien wel de subsidiaire bescherming toekent. Verzoekende partij stelt dat de veiligheidssituatie in heel Afghanistan, inclusief Surkhrod, er alleen nog maar op achteruitgegaan is. Zij verwijst hiertoe naar verschillende bronnen. UNAMA stelt vast dat het grootste aantal burgerslachtoffers in de provincie Kabul vallen, gevolgd door de provincie Nangarhar, waartoe het district Surkhrod behoort. Verzoekende partij verwijst tevens naar UNOCHA volgens hetwelk het district Surkhrod één van de districten in Afghanistan is die het zwaarst getroffen wordt door het conflict. Onder verwijzing van een aantal persartikels vervolgt verzoekende partij dat in februari 2018 inwoners en bestuurders van Surkhrod hun bezorgdheid uitdrukten over de verslechterde veiligheidssituatie in hun district en dat er ondertussen een hoge aanwezigheid is van de taliban.

4.1. Ter terechtzitting stelt verzoekende partij dat de bijkomende nota geen antwoord biedt op de vraag welke districten van Surkhrod het grootstedelijk gebied Jalalabad omvat. Verzoekende partij vervolgt dat er geen enkele afbakening is in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota. Zij stelt vast dat er in sommige gevallen subsidiaire bescherming wordt gegeven voor asielzoekers afkomstig uit Surkhrod en in andere gevallen niet wat duidt op willekeur. Verzoekende partij is het er niet mee eens dat er geen subsidiaire bescherming meer wordt toegekend voor Surkhrod nu de situatie in die regio en in Afghanistan in het algemeen er zeker niet op vooruitgegaan is. Verzoekende partij besluit dat uit de rapporten blijkt dat er veel burgerslachtoffers zijn gevallen en dat dit minstens een indicatie is dat er subsidiaire bescherming moet toegekend worden.

4.2. Verwerende partij repliceert dat in het verleden inderdaad bepaalde voor delen van Surkhrod de subsidiaire bescherming werd toegekend. Zij vervolgt dat er in februari 2018 een update is gekomen van de veiligheidssituatie van de provincie Nangarhar en dat daaruit vooreerst werd vastgesteld dat de stad Jalalabad de districtsgrenzen overschrijdt en dat er een ruimere stadsregio bestaat die delen van de omliggende districten Behsud en Surkhrod omvat. Uit een analyse van de veiligheidssituatie blijkt uit de COI van 20 februari 2018 blijkt dat er geen onderscheid meer is in de typologie van het geweld in Jalalabad, Behsod en Surkhrod en dat voor geen van deze 3 districten actueel de subsidiaire bescherming wordt toegekend. Verwerende partij vervolgt dat het geweld doelgericht is en de impact niet zodanig dat inwoners hun woonplaats ontvluchten. Verwerende partij stelt dat de verwijzing naar de rapporten door de verzoekende partij niet opgaat aangezien dit de algemene veiligheidssituatie van Afghanistan betreft en ook uit hun verwijzing blijkt er in Surkhrod een toevloed is van personen uit andere districten.

4.3. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 19 april 2016 (p. 7) waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Verwerende partij bracht per aanvullende nota de EASO rapporten *"Afghanistan – Security Situation - Update"* van mei 2018 en *"Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van juni 2018 bij.

In de voormelde recente EASO rapporten wordt zowel de veiligheidssituatie in Jalalabad stad, Jalalabad district alsmede de districten Behsud en Surkhrod besproken. Uit de voorgelegde informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In deze drie districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of IS. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen, mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden van Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high-profile doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van het geweld is echter niet van die aard dat het de inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod verplicht hun woonplaats te verlaten. Deze drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in voormelde districten met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen en er burgerslachtoffers vallen, kan er ook hier geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Uit de voormelde informatie blijkt tevens dat IS actief is in de provincie Nangarhar en er de taliban en het Afghaanse leger bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan, vanwaar verzoeker niet afkomstig is.

Uit de voormelde informatie blijkt dan ook dat er actueel voor burgers in het district Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Waar verzoekende partij de veiligheidssituatie in het district Surkhrod betwist en in zijn aanvullende nota rapporten en persartikels aanhaalt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in het district Surkhrod een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verwerende partij. Zo ontkent verwerende partij niet dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Uit de voormelde recente EASO rapporten blijkt tevens dat het district Surkhrod volgens de laatste berichtgeving niet onder de controle van de taliban staat noch dat het gecontesteerd gebied zou zijn. Waar verzoekende partij aangeeft dat op 22 juli 2018 een aanslag heeft plaatsgevonden waarbij vier burgers werden doodgeschoten in een moskee in Surkhrod, merkt de Raad op dat de loutere vaststelling dat er zich een nieuw (veiligheids)incident voordoet in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop de COI Focus en de EASO rapporten gestoeld zijn als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoon dat de feitelijke vaststellingen in deze rapporten niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz. In zoverre uit de informatie verrat in het administratief dossier en uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt dat er zich in het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, toch blijkt duidelijk dat er geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod als een geheel moet worden gelezen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De grieven van verzoekende partij aangaande het concept “grootstedelijk gebied Jalabad” die delen van de omliggende districten Behsud en Surkhrod omvat, is derhalve niet langer relevant. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die zou kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming. Het gegeven dat een verzoeker in begin 2017 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omwille van het veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, zijnde het district Surkhrod, doet geen afbreuk aan de recente landeninformatie die heden voorligt en waaruit blijkt dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS